

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

år, bruges ude ved møderne, synes jeg, det ville være tilfredsstillende, om de tal, man benytter, også udtrykker det, som er sandt og virkeligt. Jeg har set opgivet i et blad, at valutaforbedringen i det sidste 1½ år under denne regering andrager 1 milliard kr. Jeg mener, at dette tal ikke svarer til virkeligheden. I denne milliard er åbenbart indbefattet en gældspost på omkring halvdelen af dette beløb, som er omskrevet til fast gæld og derfor er gået ud af sammenligningen. Jeg synes imidlertid, det ville have nogen interesse at vide, om det er 1 milliard kr. eller ½ milliard kr., det drejer sig om, og for at bringe vederhæftighed ind i den diskussion, der skal føres, hvor tallene vil ryge om ørerne, vil jeg gerne spørge den højtærede handelsminister, om det er hans mening, at valutaforbedringen er 1 milliard eller ca. ½ milliard.

Tholstrup: Det var et fromt håb, som ordføreren for udvalget fremsatte, at det var sidste gang, dette lovforslag kom i den nuværende skikkelse. Det håb deler jeg, men jeg har ikke stor tillid til, at det betyder så forfærdelig meget. Det, der skal til, er åbenbart en lidt anden mandatstilling her i rigsdagen, således at retsforbundet kan få den nødvendige styrke til at få gennemført en virkelig afvikling af denne lov. En sådan afvikling er foreslået af Grosserer-Societetet, der mener, at det kan ske på 1½ år under skyldig hensyntagen til, at der ikke er flertal for en øjeblikkelig liberalisering herinde. Havde det været det, havde Grosserer-Societetet ikke foreslået 1½ år, så havde man foreslået øjeblikkelig ophævelse.

Jeg vil gerne have lov til at citere et par udtalelser fra bladene i de senere dage. Det er den vesttyske præsident Theodor Heuss, der i Frankfurt den 22. februar ved åbningen af en messe, idet han slog til lyd for fri ombyttelighed af alle europæiske valutaer, sagde følgende:

„Før det er sket, vil et forenet Europa kun være teori.“

Og senere siger han:

„Den kontrollerede valutaudveksling er symbolet på alt ondt i økonomi“.

En anden fremtrædende mand i Tyskland, en dansk direktør for en automobilfabrik i Köln, siger i dag, at han ikke forstår, at man udelukker autobilet fra

Danmark, at hele den danske rigsdag, med undtagelse af nogle ganske få, er modstandere af, at man kører i bil. Jeg vil henstille til den højtærede handelsminister, at han giver flere biler fri, navnlig nu til sæsonen. Man ser på den høje notering af dollarpræmieringen, at der er særligt behov i disse måneder, og det vil derfor være klogt, hvis den højtærede handelsminister tog hensyn til, at det er forår i Danmark, og gav nogle flere biler fri, så at dollarpræmieringen kom ned på et mere rimeligt niveau. At bilerne er et vigtigt led i produktionen, kommer netop til udtryk i en udtalelse af den nævnte direktør Vitger, som siger:

„Et menneskes indtjeningsevne er i et vist omfang afhængig af den tid, der er til rådighed. Den, der har en bil, kan overkomme mere end den, som ingen bil har. Han eller hun har chancen for at tjene flere penge, og dermed forhøjes automatisk levestandarden.“

Lidt senere siger han:

„Bilimportrestriktioner nedsætter et lands produktionskapacitet.“

Nu har vi siddet i udvalget i dag og skal fortsætte i eftermiddag med drøftelser vedrørende produktivitetsfonden, og hvad der kan nås af resultater i denne henseende, er sandsynligvis meget lidt. I de lande, hvor bilerne er mere fri, opnås der imidlertid betydelige resultater, idet arbejderne derved lettere kan komme fra den ene arbejdsplads til den anden. Arbejdernes fri bevægelighed, muligheden for at de kan flyttes derhen, hvor der er bedre indtjeningsmuligheder, i stedet for at de som f. eks. i Danmark, navnlig under den nuværende boligsituation, skal være stavnsbundne, giver chance for en stadig stigende lønindtægt. Derfor er det i højeste grad i arbejdernes interesse, og dermed i hele samfundets interesse, at bilerne bliver givet fri.

Jeg vil gerne komme tilbage til dollarpræmieringsskandalen, således som den har udviklet sig. Der er for det første pelsbranchen, som det er gået direkte ud over; men dertil kommer det forhold, at de, der skal eksportere, ikke på forhånd ved, hvilken pris de får hjem for deres varer. Hvis de i tillid til, at dollarpræmieringen i dag når helt op til 110—115 pct., afslutter forretninger og derefter om 2—3 måneder, når de har fabrikeret de pågældende varer og fået pengene hjem, kun opnår en dollarpræmiering på 60, 70 eller 80 pct., har de